

Text této práce pojednává o teoretických a historických aspektech dominantního sporu v Belgickém království, jímž je jazykové štěpení mezi Vlámky a Valony. Jeho první část se zabývá vývojem belgické státnosti od roku 1830, zejména pak po druhé světové válce až do současnosti. Společenské změny v podobě tzv. pilířování a vznik politických stran se odehrávaly na pozadí jazykových rozepří, které na počátku sedmdesátých let vyústily v založení Belgické semi-federace. Politické strany se rozdělily do vlámských a valonských křídel a do voleb kandidovali samostatně. Začalo postupně docházet k decentralizaci moci a k přenášení pravomocí z centra do regionů. Sedmdesátá a osmdesátá léta proběhla ve znamení státních reforem vedoucím k federalizaci Belgie. Pro regiony Flandry, Valonska a Bruselu byly ustaveny vlády a rady, stejně jako pro vlámskou, francouzskou a německou komunitu. Třífázová státní reforma byla zakončena v roce 1992 Svatomichalskými dohodami o plné federalizaci státu a ustavení dílčích vlád. Ve druhé části pak následuje analýza modelu konsociační demokracie nizozemského politologa Arenda Lijpharta, který je převeden na případ Belgie. Model je zde vysvětlen a jsou popsány jeho jednotlivé body společně s jeho aspekty, které se v belgickém politickém systému objevují nebo které se naopak neobjevují. Závěrečná část této práce je věnována vývoji politického systému Belgie po volbách v roce 1995 až po současnost, který se vyznačoval vysokým nárůstem podpory menších stran jako např. extrémně pravicový Vlámský blok resp. Vlámský zájem, který rozbíjel tradiční uspořádání belgického stranického systému. V poslední části následuje komparace s Československem a jeho způsobem „vyřešení“ obdobného problému štěpení v roce 1992, kdy se rozdělilo na Českou a Slovenskou republiku.